

El Diacrític | | Actualitzat el 07/04/2020 a les 13:00

Els balcons per celebrar, no per vigilar

Marc Camacho reflexiona en aquest article sobre els canvis relacionals que produeix la crisi sanitària del Covid-19 | «I és que no ens podríem prendre aquesta crisi com una oportunitat per recuperar aquest esperit de veïnatge i generar espais de cohesió i solidaritat comuna?»

«Ens estem equivocant de camí, hem de recuperar l'esperit que imperava fa unes quantes dècades enrere on sortíem als balcons per distreure'ns i relacionar-nos» | Nick Karvounis, Unsplash

Després de més de 3 setmanes de confinament, molts de nosaltres estem descobrint racons de la nostra llar que abans desmereïem o restàvem importància; un d'aquests racons són els balcons i les terrasses. Llocs que serveixen per prendre l'aire i relacionar-se «des de la distància» amb les veïnes i els veïns de blocs propers. Estem vivint uns moments molt convulsos, en què la majoria de les persones no tenim constància de cap situació similar en el nostre record.

L'altre dia, rondant per les xarxes socials, vaig veure una foto amb un text que deia: *no podem tornar a la normalitat, perquè la normalitat és el problema*, i és que la naturalesa necessitava un respir i l'arribada de la pandèmia ha de servir per fer-nos reflexionar també sobre el ritme de vida que portàvem i com de cop i volta hem hagut de tallar-ho tot i parar ja que no podíem continuar així. Era aquest ritme de vida que feia que les persones ens anéssim distanciant, que consumíssim d'una determinada manera, que tinguéssim una mentalitat diferent, una mentalitat que el sistema ens ha anat imposant, el «tot per mi i res per nosaltres».

De tots els mals moments, jo tinc la virtut, si és que es pot considerar una virtut, de trobar-hi

---

sempre el costat positiu. Havíem perdut el «bon dia tingui» quan ens creuàvem amb alguna persona coneguda pel carrer, de demanar ous o sal a la veïna del replà, de sortir al pati de llums a parlar i per què no, xafardejar una mica; en fi, havíem perdut l'hàbit de relacionar-nos entre nosaltres. I és que no ens podríem prendre aquesta crisi com una oportunitat per recuperar aquest esperit de veïnatge i generar espais de cohesió i solidaritat comuna?

Doncs no, la majoria de gent no ho ha entès així. La majoria ho ha entès com un estat de setge que ens fa tornar 70 anys enrere on el veïnatge es delatava mútuament per tal de que fossin castigats. Tenim «càmeres de vigilància humanes» als balcons dels carrers de la ciutat, criticant i retraient a la gent que està al carrer, pel simple fet de passar per allà i sense saber quines raons els ha portat a saltar-se la quarantena, denunciant a la policia a qui viu al davant per sorolls, a la persona sense sostre que no té on dormir que s'asseu al banc de davant el portal, a qui viu al tercer perquè ha estat més de 10 minuts traient el gos o a qui viu al segon perquè surt a fumar cada dos per tres al seu balcó. És que no ens n'adonem que el sistema vol que siguem així? Aquesta és la veritable qüestió.

Ens estem equivocant de camí, hem de recuperar l'esperit que imperava fa unes quantes dècades enrere on sortíem als balcons per distreure'ns i relacionar-nos. Hem d'aprofitar aquesta quarantena per conèixer de més a prop el nostre entorn. Que si per exemple la nostra veïna de 80 anys no pot sortir al carrer, ens oferim a fer-li nosaltres la compra setmanal, a fer companyia «des de la distància», a les persones que estan soles i ajudar-les a passar aquests dies d'una forma diferent, que quan tinguem la necessitat de sortir a comprar ho fem a la carnisseria del barri o a la fruiteria de la cantonada; en definitiva, que ens cuidem mútuament.

Entre totes, ens en sortirem. Aquesta crisi en farà millors. Tot anirà bé, n'estic segur.